

Nr 352.

Av herr Petersson i Lerbäcksbyn m. fl., *angående ombildning av den kommunala nöjesskatten till statskatt.*

Det offentliga nöjeslivet i vårt land har i senare tid tilltagit i omfattning och intensitet på ett sätt som inger de allvarligaste bekymmer med hänsyn till ungdomens såväl moraliska som ekonomiska välfärd. Detta gäller icke minst om nöjeslivet på landsbygden. Vad som här försiggått under loppet av några få år är ingenting mindre än en revolution av ungdomens nöjesvanor. Största oron väcker det allt ymnigare florerande dansbaneväsendet.

Ännu för ett par årtionden sedan kunde man på den egentliga landsbygden knappast tala om ett *offentligt* nöjesliv. Bygdens ungdom samlades och roade sig, men sammankomsterna hade vanligen en mera familjär karaktär. Förändringen till större offentlighet har väl försiggått så småningom, men det är dock först under senare år, som den verkliga omgestaltningen äger rum. Den påverkas och påskyndas av bilismens genombrott, som förkortar alla avstånd, och når sin "fullkomning" i och med det att företagsamt folk i städer och samhällen slår sig på nöjeslivet som förvärvskälla. Därmed inträder *nöjeslivets* — och särskilt dansbaneväsendets — *industrialisering*. Herrar, vilka icke ha det minsta intresse för ungdomen själv men desto mera för deras fattiga, ofta mödosamt förvärvade slantar, arrendera eller köpa en tomt i en skogsdunge ute på landet — ofta sträcker sig samme herres företagsamhet till flera olika kommuner — och uppföra en dansbana, vilken, när vintern kommer, nödtorftligen inbygges, på det att rörelsen må kunna fortgå året om. Och nu börjar exploaterandet. Icke sällan inträffar, att de olika "företagarna" råka i konkurrens med varandra och söka överbjuda varandra i reklam och löften om förmåner. Bilar och omnibussar insättas lördagskvällar och söndagar till och från nöjesplatserna, tidningarnas spalter översvämma särskilt sommartiden av braskande reklamannonser, man lockar med allehanda tvivelaktiga arrangemang, uppträdande av mer eller mindre "kontinentala" och "världsberömda" danspar och artister, till synes utvalda efter principen, att *det stämsta är gott nog åt landsbygdens ungdom*. Den som möjligen tror, att denna skildring är färglagd och överdriven hänvisas att studera landsortspressens annonssidor under den brådaste "säsongen".

Allt i denna nöjeshets är anlagt på att ekonomiskt utarma landsbygdens ungdom, och det måste tyvärr sägas, att sällan någon spekulation har slagit

bättre ut än denna. Redan beloppen för den inflytande nöjesskatten ge vissa hållpunkter för bedömande av "omslutningen". I en kommun på västkusten med 342 innevånare har nöjesskatten under de 11 första månaderna av 1931 inbragt i runt tal 1,000 kronor. Det motsvarar i inträdesavgifter omkring 5,000 kronor, då skatten torde beräknas till omkring 20 % å biljettpriset. Men då inträdesavgifterna utgöra den ojämförligt mindre delen av omsättningen vid dylika tillställningar, kommer man med säkerhet upp i en totalkostnad av det 3- eller 4-dubbla. Om den intensitet, varmed denna "rörelse" bedrivs, vittnar i sin mån, att i en Hallandssocken under en tidrymd av nio dagar omkring midsommar icke mindre än sex offentliga danstillställningar förekommo å en och samma bana.

Vad kostar tillfredsställandet av denna sjukligt uppeggade nöjeslystnad landsbygdens ungdom? Det torde vara anledning för litet var och icke minst för lagstiftare och myndighetspersoner att på allvar ställa sig inför den frågan. Och icke bara inför frågan om landsbygdens nöjesliv utan inför frågan om nöjeslivet i dess helhet. Vi befinna oss mitt uppe i en fruktansvärd ekonomisk kris med de allvarligaste bekymmer i enskild och allmän hushållning. Brist och umbäranden ha med arbetslösheten stigit över tröskeln till många svenska hem och klappa f. n. på dörren till ännu flera. Även på landsbygden gör sig bristen på arbetstillfällen allt mera kännbar. Man finner också hurusom de kommunala myndigheterna i vissa av arbetslösheten svårt hemsökta stenhuggeridistrikt i norra Bohuslän ansett sig böra antaga strängt restriktiva ordningsstadgor, och från en kommun i Hälsingland inberättades nyligen, att till kommunalnämnden och kommunalfullmäktige överlämnats en av ett 100-tal personer i olika samhällsställningar undertecknad petition, vari begäres att myndigheterna måtte träda i författning om att stänga alla biografer och andra nöjeslokaler inom socknen till dess bättre tider inträda. Det framhålles bl. a., att många personer som åtnjuta understöd av kommunen använda större delen av dessa medel till nöjen.

Till ledning för bedömandet av vad svenska folket anser sig ha råd att kosta på sig för nöjen i denna kristid tjäna uppgifterna rörande den redovisade nöjesskatten. Totala summan av nöjesskatten utgjorde under 1930 för landskommunerna i runt tal 886,000 kronor, för municipalsamhällen 230,000 kronor och för städerna 5,525,000 kronor eller för riket i dess helhet 6,641,000 kronor. Därav kommer något över 1,000,000 kronor på teatrar, konserter och viss idrott, omkring 3,400,000 kronor på biograferna och 2,180,000 kronor på andra, s. k. "tredje klassens" nöjen, däribland danstillställningar. Då man känner, att nöjesskatten utgår med 10 % på teater, konsert och uppvisning i icke professionell idrott, cirka 15 % på biograf och cirka 20 % på övriga nöjen, kan man uppskatta svenska folkets utgifter under ett år för dessa tre slag av nöjestillställningar till resp. 10, 22,6 och 10,9 miljoner kronor, d. v. s. sammanlagt 43,5 miljoner kronor. För 1931 föreligger ännu icke något bearbetat siffermaterial. För Stockholms stad föreligga dock uppgifter för de 11 första

månaderna och för samtliga städer för redovisningsåret $\frac{1}{10}$ 1930— $\frac{30}{100}$ 1931, vilka såsom bilagor (1 och 2) vidfogas denna motion. Slutsummorna tyda på någon, dock relativt obetydlig nedgång i nöjesfrekvensen, på intet sätt svärande mot den under tiden inträdda försämringen i folkets försörjningsmöjligheter. På sina håll, särskilt i småstäderna, kan man t. o. m. iakttaga en tendens till stegring, och detsamma är otvivelaktigt förhållandet mångensstädes på landsbygden, även om man ännu icke har tillfälle att avläsa det i nöjesskattestatistiken.

Det hänsynslösa utnyttjande av ungdomens nöjeslystnad, som ligger bakom åtskilliga av dessa många bortdansade och förspilda miljoner, har icke minst för landsbygdens del en social sida jämte den rent ekonomiska, som får betydelse långt fram i tiden. Ur jordbrukarungdomens led skall den självägande bondeklassen undan för undan rekryteras, och det icke bara bland ungdomen i bondehemmen utan bland den vakna och dugande arbetarungdomen. Frågan om den självägande bondeklassens rekrytering hör till de ojämförligt viktiga problemen på den svenska landsbygden. Staten lägger årligen ned stora belopp på att främja bildandet av nya, självständiga jordbrukarhem och egna hem, men bildandet av varje nytt sådant hem kräver dock någon kapitalinsats av de blivande jordbrukarna själva. Detta förutsätter omtänksamhet och sparsamhet redan från unga år, ty det sparande, som icke begynner förrän ansvar även för andra påvilar den enskilde, hinner vanligen icke sätta några mera avsevärda resultat. Det finns många fiender till ungdomens sparsamhetsvilja i våra dagar, men ingen hänsynslösare och farligare än det affärsmässigt bedrivna nöjeslivet. Husbönder och arbetsgivare hava smärtsamma erfarenheter av hur de unga lantarbetarna i många fall plocka ut sina tillgodohavanden, när lördagskvällen kommer, för att innan nästa måndags morgon gryr ha gjort slut på dem till dans, "läskedrycker" — starkare eller svagare — och bilresor. De sistnämnda draga de icke minsta kostnaderna. Ofta bär det av långa vägar till en dansbana i en annan socken, icke sällan från dansbana till dansbana. Lättheten att förflytta sig medför också vissa mindre önskvärda konsekvenser från ordningssynpunkt. Oroselement, som icke äro väl sedda och tålda bland sin egen bygds ungdom, förflytta sig lätt och ledigt till längre bort belägna nöjesfält, där de okända kunna fritt bedriva sitt ofog. Även och icke minst härutinnan har nöjeslivet undergått en bedrövlig utveckling sedan den tid, då det var bygdens egen ungdom som, vanligen i de äldres närvaro och under deras kontroll, samlades för att roa sig i hemmen eller kring majstången.

Från nu anförda synpunkter kunna de starkaste skäl anföras för en förnuftig reglering av den affärsmässigt bedrivna, ekonomiskt och socialt ödesdigra nöjesindustrien. Men även andra tungt vägande skäl tala med styrka härför. Folkbildningsarbetets målsmän klaga ofta och bittert över hur det ohämmade nöjeslivet förkväver studie- och bildningsintresset och gör de unga håglösa och oemottagliga för allvarligare impulser. Från ordnings- och nyk-

terhetssynpunkt finnes åtskilligt att anmärka, och betecknande är vad åtskilliga landsfiskaler uttalat om nödvändigheten att inrätta arrestlokaler vid varje dansbana! Trots sin påtagliga överdrift ger ett sådant uttalande en skrämmande föreställning om hurudant tillståndet *kan* vara, där det är som värst. Allra mest nedslående äro de erfarenheter som våra barnavårds- och fattigvårdsmyndigheter gjort av dansbaneväsendets inflytande på det sedliga tillståndet bland barn och ungdom. Ja, även bland barnen, ty till dem måste man väl räkna de flickor i och före konfirmationsåldern, som på många håll flitigt frekventera de offentliga nöjestillställningarna. Det är en ständigt återkommande klagan bland dem, som syssla med dessa ting, att flickor i 14—15-årsåldern lockas till dansbanorna och stundom natten i ända hålla till å nöjesplatserna. I *förste provinsialläkarnas årsredogörelser* för år 1930 kan åtskilligt inhämtas rörande de hygieniska vådorna och återverkningarna på folkhälsan av denna ungdomens tilltagande frigjordhet:

Provinsialläkaren i *Mjölby* anför beträffande omständigheter, som kunna inverka på befolkningens hälsa:

"Här kanske man kunde nämna alla de offentliga dansbanorna, icke så att dansen skulle vara farlig för folkhälsan, men på grund av den dåliga kontroll, som härskar vid dessa tillfällen, som tillåter flickor i 13- och 14-årsåldern att hålla till vid banor, ofta belägna långt ut i skogarna. Riskerna för dessa ungdomar äro stora, med tanke på de följder som dessa samkväm hava både då det gäller fysiken och ej minst moralen. Våra könssjukdomar komma från dessa tillställningar i över 90 procent."

Förste provinsialläkaren i *Älvsborgs* län skriver i sin berättelse för år 1930 under rubriken "Könssjukdomar": "Under sista året har åtminstone trenne smärre gonorrhé-"epidemier" kunnat direkt påvisas ha förmedlats vid dansbanor."

Förste provinsialläkaren i *Kopparbergs* län anför under rubriken "Andra omständigheter, som kunnat inverka på befolkningens hälsa": "Här omtalas danstillställningar å offentliga lokaler som mycket riskabla för spridandet av lung- och könssjukdomar."

Och senare:

"Den största faran av detta nöjesliv ligger dock på det moraliska området. Den moraliska motståndskraften slappas och sexuella förbindelser inledas ofta just vid dansbanorna av ungdomar i och strax efter pubertetsåldern. Under året har i Rättvik konstaterats ett flertal fall av venerisk infektion hos dylika ungdomar, vilka samtliga uppgivit, att de ådragit sig sjukdomen i samband med besök å någon av dansbanorna."

Naturligtvis får man för dessa nedslående yttringar av samtida svenskt ungdomsliv icke förbise det myckna goda och löftesgivande hos våra dagars ungdom. Det finns dess bättre inom alla lager av ungdomen både på land och i stad mycket av bildningsintresse, idealitet och sedligt allvar. Många goda krafter, såväl enskilda som sammanslutningar, äro ock oförtrutet verksamma för att ge ungdomens intresse en ideell inriktning och ungdomslivet ett rikare och vackrare innehåll. Men det tjänar å andra sidan ingenting till att sticka

huvudet i busken och låtsas icke se verkligheten sådan den är. De som för-ringa allvaret i det nuvarande läget, förmenande sig därmed göra ungdomen en tjänst, göra den i verkligheten en stor otjänst. Vi äro livligt medvetna om att det tidslyte, mot vilket vi här rikta oss, har djupare rötter än att det av-lägsnas enbart med yttre åtgärder. En verklig reform av ungdomens nöjes-liv får syfta längre och högre; den får bygga mera på positiva än på negativa åtgärder, mera på att ge än på att förbjuda. Under tiden lära vi dock icke kunna undvara stödet av en restriktiv lagstiftning. Vad vi i första hand be-höva är mera enhetliga ordningsföreskrifter, och med tillfredsställelse hava vi erfarit, att denna sida av problemet är under utredning genom Kungl. Maj:ts försorg. I avvaktan på den kungl. proposition, som vi hoppas skall komma att föreläggas detta års riksdag, skola vi nu icke framställa något yrkande i denna del.

Däremot är det en sida av problemet, som icke inbegripes i den pågående utredningen, men som synes oss böra bli föremål för undersökning, och det är frågan om *nöjesskatten*. Tidigare har inom riksdagen framhållits, att den nuvarande anordningen av nöjesskatten såsom en fakultativ kommunal skatt icke medger en rättvis fördelning av nöjesskattemedlen mellan kommunerna, i det att städer och samhällen draga fördel av nöjesskattemedel, till vilka lands-bygdens folk och särskilt dess ungdom får väsentligen bidraga. Ännu all-varligare ter sig under nuvarande förhållanden, att det i vissa fall kan bliva ett intresse för de kommunalt beslutande eller vissa grupper ibland dem att icke vara med om införande av nöjesskatt, där starka skäl kunna anföras för att den borde införas, i andra fall att av hänsyn till nöjesskatten förfara mindre strängt vid antagandet och tillämpandet av kommunala ordningsstad-gor än förhållandet skulle ha blivit, om man varit alldeles oberoende av den-samma. Denna sistnämnda synpunkt har under senare tid framförts med myc-ken styrka, bl. a. i ett uppmärksammat uttalande vid en visitationsstämma i ett Skåne-pastorat av biskop Rodhe i Lund. Det vore osunt, betonade visitor, att vem som helst hade rätt att anordna ett nöjesfält eller en dansbana. När en gång en dylik dansbana hade blivit inrättad i en församling, vore det synner-ligen svårt att bliva den kvitt, ty kommunen hade goda inkomster genom nö-jesskatten, och man resonerade som så, att det vore lika bra, att den egna kom-munen hade inkomsten som att den skulle tillfalla någon annan kommun. Situa-tionen hade således blivit den, vad landsbygden angår, att affärsintresset blivit förknippat med nöjeslivet. Det privata affärsintresset utnyttjar ungdomens legitima behov av förströelse, och vad värre är, det kommunala ekonomiska intresset drages också in. Ju mera ungdomen roade sig, desto mera förtjänade enskilda och kommuner. När man klandrade ungdomen för det mindervärdiga nöjeslivet, så finge man icke glömma att också lägga ansvaret på dem som ekonomiskt utnyttjade ungdomen. Lagstiftningen borde vara sådan, att ett dylikt utnyttjande icke finge förekomma. I det sammanhanget kunde man tänka på *nöjesskattens förstalligande*.

I detta uttalande av biskopen i Lund kunna vi till alla delar instämma. Det förefaller oss, som om de skäl, vilka på sin tid anfördes för att kommunerna borde frigöras från beroendet av rusdrycksmedlen, nu kunna åberopas för att kommunerna icke göras beroende av nöjesskatten. Denna synes alltså bära förvandlas till statsskatt, under vilken förutsättning den givetvis också blir obligatorisk. Huruvida därvid en höjning av själva skatteprocenten också bör ifrågakomma, åtminstone på s. k. "tredje klassens" nöjestillställningar, torde bära tagas under särskilt öfvervägande.

Att här antydd omläggning av nöjesskatten icke bör äga rum utan någon kompensation åt kommunerna, åtminstone under en övergångstid, synes oss uppenbart. Den kan givetvis tänkas utgå i form av restitution till kommunerna efter en fallande skala, så att "beroendet" så småningom avlöses, eller ock, vilket synes oss mera tilltalande, under den formen, att staten som vederlag för nöjesskatten övertar utgifterna för något socialt ändamål av synnerlig betydelse för kommunerna eller landstingen, exempelvis något sjukvårdsändamål. För besvären med uppbörden, vilken alltjämt bör påvila de kommunala myndigheterna, bära kommunerna äga uppbära viss procent å det inflytande beloppet i gottgörelse.

Då det synes oss angeläget att samtliga dessa frågor upptagas till utredning i ett sammanhang, få vi alltså hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning huruvida och på vad sätt den nuvarande kommunala nöjesskatten må ombildas till statsskatt.

Stockholm den 21 januari 1932.

		<i>Birger Petersson.</i>
<i>Adolf Wallerius.</i>	<i>Cornelius Olsson.</i>	<i>Per Pehrsson.</i>
<i>Oscar N. Olsson.</i>	<i>Erik W. Ljung.</i>	<i>R. Lundquist</i> i Rotebro.
<i>Otto Johansson</i> i Väby.	<i>Nils Månsson.</i>	<i>E. O. Magnusson.</i>
<i>E. Eurén.</i>	<i>Ewald Lindmark.</i>	<i>Erik Nordkvist.</i>
<i>Ernst Aronson.</i>	<i>Nils Persson</i> i Grytterud.	<i>Martin Skoglund.</i>
<i>C. O. Johanson.</i>	<i>Emanuel Björck.</i>	<i>Arthur Gustafson</i> i Kasenberg.
<i>Erik Olson.</i>	<i>Karl Wirsell.</i>	<i>Jöran Grapenson.</i>
<i>Carl Arv. Anderson.</i>	<i>And. Hilding.</i>	

Statistik
 över influtna nöjesskattemedel 1930—1931 i Stockholms stad.

	Teatrar, konserter m. fl.				Biografer				Baler, cabareter m. fl.				S u m m a			
	1930		1931		1930		1931		1930		1931		1930		1931	
Januari	54,136	55	52,225	74	156,105	20	138,872	30	27,053	25	26,842	58	237,295	—	217,940	62
Februari	47,673	80	48,349	20	118,449	80	118,101	15	19,270	70	11,765	90	185,394	30	178,216	25
Mars	47,400	70	54,346	90	129,649	20	122,632	95	33,518	75	20,508	98	210,568	65	197,488	83
April	42,117	50	45,587	65	124,691	75	112,979	65	29,825	33	35,839	60	196,634	58	194,406	90
Maj	42,106	70	39,331	35	67,794	65	84,967	70	52,076	63	44,010	27	161,977	98	168,309	32
Juni	43,321	25	38,259	35	24,479	40	34,303	40	68,974	47	62,753	81	136,775	12	135,316	56
Juli	49,338	25	38,875	85	16,786	45	15,363	60	86,352	57	64,360	78	152,477	27	118,600	23
Augusti	57,273	58	31,519	—	58,761	95	50,848	10	82,358	70	50,094	46	198,394	23	132,461	56
September	47,585	45	37,801	15	104,932	75	127,305	—	48,864	51	35,343	75	201,382	71	200,449	90
Oktober	42,281	85	64,825	85	149,665	25	138,026	30	53,452	22	18,700	64	245,399	32	221,552	79
November	56,687	60	61,316	20	142,456	50	127,890	65	20,804	33	12,112	17	219,948	43	201,319	02
	529,923	23			1,093,772	90			522,551	46			2,146,247	59		
December	42,184	68	—	—	103,372	10	—	—	40,197	44	—	—	185,754	22	—	—
Summa	572,107	91	512,438	24	1,197,145	—	1,071,290	80	562,748	90	382,332	94	2,332,001	81	1,966,061	98

Städernas inkomster av nöjesskatten

under tiden 1/10 1930—30/9 1931.

1		2		3		4		5		6	
Städer (i storleksordning)		Nöjestillställning enligt gällande författning mom.						Summa kronor		Procentuell minskning eller ökning sedan före- gående år	
		A (teater, konsert, viss idrott m. m.)		B (biografer)		C—G (övriga nöjen)					
1	Stockholm	527,475	32	1,200,701	70	465,974	12	2,194,151	14	—	3,67
2	Göteborg	196,162	49	321,914	—	173,483	36	691,559	85	—	2,89
3	Malmö	88,437	55	171,140	60	131,414	16	390,992	31	—	0,66
4	Norrköping	26,470	50	63,249	70	21,126	27	110,846	47	—	12,37
5	Hälsingborg	13,117	68	62,617	15	45,889	80	121,624	63	—	7,25
6	Gävle	13,313	75	39,811	35	4,353	99	57,479	09	—	15,17
7	Borås	11,856	37	39,507	10	13,952	68	65,316	15	—	13,42
8	Örebro	4,883	10	58,271	50	21,840	61	84,995	21	+	9,12
9	Eskilstuna	15,839	13	32,239	75	7,845	67	55,924	55	—	14,31
10	Jönköping	9,919	41	32,193	50	13,896	64	56,009	55	+	8,81
11	Västerås	1,455	80 ¹	34,569	10	17,032	95	53,057	85	+	3,58
12	Uppsala	14,795	55	59,000	15	12,217	56	86,013	26	+	11,77
13	Linköping	6,911	18	33,185	95	10,752	62	50,849	75	+	5,71
14	Karlskrona	2,117	74	36,150	35	11,062	33	49,330	42	—	9,31
15	Lund	5,663	93	31,855	45	5,361	13	42,880	51	—	13,90
16	Halmstad	9,585	68	27,582	35	21,177	12	58,345	15	—	1,00
17	Karlstad	5,073	09	29,193	20	14,561	01	48,827	30	+	19,84
18	Kalmar	10,819	80	25,719	50	11,368	53	47,907	83	—	2,48
19	Landskrona	7,173	70	21,804	30	11,341	43	40,319	43	+	7,92
20	Sundsvall	6,758	65	38,660	15	11,767	13	57,185	93	—	16,95
21	Uddevalla	2,290	74	20,030	80	8,372	03	30,693	57	+	5,51
22	Trollhättan	1,206	50	22,420	—	15,293	99	38,920	49	+	72,07
23	Södertälje	1,022	85	15,871	90	2,357	97	19,252	72	—	10,77
24	Östersund	1,641	33	25,938	35	9,694	04	37,273	72	+	18,39
25	Kristianstad	24,677	85	2,676	89	8,461	21	35,815	95	+	1,43
26	Falun	1,937	45	21,249	10	696	05	23,882	60	—	4,62
27	Trälleborg	2,236	14	10,157	30	8,230	45	20,623	89	+	14,92
28	Västervik	157	65	11,493	20	2,613	64	14,264	49	—	4,64
29	Kristinehamn	879	45	10,606	35	5,676	63	17,162	43	+	15,74
30	Nyköping	1,382	60	16,170	65	4,857	96	22,411	21	+	7,67
31	Härnösand	166	50	16,631	50	8,077	94	24,875	94	—	1,47
32	Söderhamn	1,797	30	12,140	50	1,231	85	15,169	65	+	26,41 ²
33	Ystad	2,390	90	13,424	95	10,500	28	26,316	13	—	13,85
34	Luleå	1,536	36	17,912	60	6,391	70	25,840	66	—	6,77
35	Lidingö	17	30	4,952	10	1,434	06	6,403	46	—	4,00
36	Umeå	700	15	22,557	90	10,327	93	33,585	98	+	7,25
37	Skövde	1,590	33	16,813	05	5,151	01	23,554	39	+	24,18
38	Visby	1,514	35	14,784	55	5,380	78	21,679	68	+	35,04
39	Växjö	2,249	15	15,134	40	3,594	03	20,977	58	+	15,40
40	Lidköping	172	45	13,927	—	4,487	79	18,587	24	+	17,98
41	Nässjö	255	30	9,216	70	2,689	67	12,161	67	—	1,57
42	Vänersborg	1,329	35	11,100	25	5,115	38	17,544	98	—	4,53
43	Alingsås	87	90	8,042	15	4,323	44	12,453	49	+	7,64
44	Oskarshamn	2,526	70	7,948	85	5,279	40	15,754	95	—	11,53
45	Varberg	1,334	35	7,796	10	5,798	98	14,929	43	—	5,61
46	Sundbyberg	298	45	18,933	11	2,674	70	21,906	26	+	15,17
47	Sala	—	— ³	6,336	15	1,236	84	7,572	99	—	5,84
48	Arvika	1,679	84	9,790	45	7,014	03	18,484	32	—	18,41

¹ Teaterföreställningar äro befriade från nöjesskatt.² Procentsatsen approximativ, då skatten börjat utgå fr. o. m. 15/4 1930.³ Teater och konserter äro befriade från nöjesskatt.

1		2		3		4		5		6		
Städer (i storleksordning)		Nöjestillställning enligt gällande författning mom.						Summa kronor		Procentuell minskning eller ökning sedan före- gående år		
		A (teater, konsert, viss idrott m m)		B (biografer)		C—G (övriga nöjen)						
49	Katrineholm	1,045	11	9,442	35	2,063	58	12,551	04	+	13,52	49
50	Karlshamn	976	65	7,595	40	1,687	01	10,259	06	—	9,72	50
51	Hudiksvall	1,116	55	13,666	05	6,450	—	21,232	60	+	0,97	51
52	Skara	669	55	8,150	—	5,143	05	13,962	60	+	20,36	52
53	Åmål	1,095	35	4,494	40	2,563	86	8,153	61	+	5,23	53
54	Falköping	455	30	6,817	05	2,597	70	9,870	05	+	2,62	54
55	Eksjö	323	—	6,841	06	317	17	7 481	23	+	12,82	55
56	Boden	1,778	20	14,751	80	6,641	79	23,171	79	+	20,30	56
57	Tranås	494	20	5,090	85	2,452	66	8,037	71	+	1,85	57
58	Köping	141	85	4,046	20	1,095	12	5,283	17	—	31,39	58
59	Mariestad	1,639	46	5,713	60	2,373	54	9,726	60	+	17,24	59
60	Eslöv	2,188	16	5,984	70	3,957	46	12,130	32	—	4,84	60
61	Motala	1,598	80	7,794	10	1,876	08	11,268	98	—	8,25	61
62	Mjölby	1,095	08	3,899	80	914	77	5,909	65	+	1,15	62
63	Enköping	320	75	7,270	45	2,800	47	10,391	67	—	4,63	63
64	Lysekil	590	45	7,935	45	2,864	59	11,390	49	+	17,10	64
65	Ronneby	1,312	30	4,913	05	5,604	90	11,830	25	+	4,67	65
66	Falkenberg	2,219	57	6,208	30	4,152	40	12,580	27	—	0,15	66
67	Ängelholm	557	85	7,262	30	493	60	8,313	75	+	31,14	67
68	Skellefteå	585	—	11,509	38	3,313	17	15,407	55	+	8,82	68
69	Avesta	69	90	6,164	70	2,179	55	8,414	15	—	6,86	69
70	Ludvika	360	65	6,687	75	1,528	19	8,576	59	+	6,57	70
71	Örnsköldsvik	532	20	12,395	85	2,644	55	15,572	60	—	2,24	71
72	Norrälje	741	15	5,323	55	1,219	12	7,283	82	+	25,72	72
73	Tidaholm	596	58	6,134	95	2,737	63	9,469	16	—	5,20	73
74	Arboga	311	15	2,641	45	1,953	50	4,906	10	—	4,20	74
75	Strängnäs	620	91	6,496	60	2,775	09	9,892	60	+	9,31	75
76	Filipstad	408	85	3,475	35	1,435	93	5,320	13	—	16,78	76
77	Ulricehamn	751	80	7,187	49	4,424	96	12,364	25	+	54,89	77
78	Värnamo	356	71	4,489	50	2,681	64	7,527	85	—	44,91	78
79	Sölvesborg	270	15	3,662	—	3,028	15	6,960	30	—	7,23	79
80	Hedemora	545	95	5,649	30	2,643	51	8,838	76	+	7,77	80
81	Vetlanda	163	33	5,095	53	719	65	5,978	51	+	13,32	81
82	Vimmerby	147	35	3,728	65	1,415	47	5,291	47	+	0,69	82
83	Lindesberg	1,282	53	2,633	70	1,827	72	5,743	95	—	4,70	83
84	Hässleholm	188	15	4,564	75	966	79	5,719	69	—	8,46	84
85	Piteå	281	77	6,800	53	1,234	54	8,316	84	—	3,76	85
86	Strömstad	478	40	3,273	55	2,919	45	6,671	40	+	4,70	86
87	Vadstena	219	70	3,077	55	1,099	08	4,396	33	+	14,25	87
88	Söderköping	150	40	1,894	35	2,404	65	4,449	40	—	10,69	88
89	Sollefteå	500	60	6,070	95	2,319	14	8,890	69	—	7,00	89
90	Hjo	170	70	1,073	15	1,031	32	2,275	17	+	8,25	90
91	Laholm	188	85	1,596	40	967	92	2,753	17	—	20,53	91
92	Nora	922	56	1,259	10	1,936	52	4,118	18	—	14,66	92
93	Haparanda	134	90	2,224	55	1,568	35	3,927	80	+	52,64	93
94	Simrishamn	528	20	2,159	70	1,471	02	4,158	92	+	4,64	94
95	Säter	1,291	85	1,480	10	1,550	08	4,322	03	—	1,09	95
96	Kungsbacka	242	55	2,289	40	2,328	15	4,860	10	+	2,54	96
97	Borgholm	382	05	1,329	95	486	40	2,198	40	+	39,31	97
98	Skänninge	27	80	1,011	10	3,528	68	4,567	58	+	37,07	98
99	Mariefred	181	05	561	45	721	89	1,464	37	—	6,35	99
100	Gränna	92	10	365	40	19	20	476	70	—	21,28	100
101	Öregrund	130	—	388	50	267	65	786	15	—	37,14	101
102	Sigtuna	71	20	750	15	280	75	1,102	10	+	4,02	102
Summa kronor		1,068,454	88	3,016,746	99	1,303,062	03	5,388,263	90	—	1,84	